
1

Kush është Perëndia, Ati?

Perëndia. Asnjë gjë dhe asnjë njeri nuk është më i madh se Ai. Vetëm Ai ka autoritet të plotë. Ai është mbi gjithçka.

Fjala «Perëndi» me të drejtë i përket vetëm një qenieje, edhe pse njeriu ka gabuar duke u përpjekur të adhurojë ide njerëzore dhe imazhe të bëra nga guri, druri dhe argjila. Perëndia është një dhe i vetëm. Atij dhe vetëm Atij i takon gjithë nderimi i vërtetë. Çdo nderim që i bëhet ndonjë qenieje tjetër, pavarësisht nëse është imazh apo diçka që jeton, është nderim i rremë.

Në qoftë se do të donim të shpjegonim me pak fjalë Perëndinë e gjithësisë, nuk mund të gjenim ndonjë shprehje më të mirë e të thjeshtë se sa ajo te 1 Timoteut 1:17: «Mbretit të përjetshëm, të pavdekshmit, të padukshmit dhe të vetmit, i qoftë nder e lavdi për këtë, për jetë e mot. Amen.» E vërteta për Perëndinë është përmbledhur në një pohim të përdorur vazhdimisht në Izraelin e lashtë: «Perëndia ynë është një i vetëm. Ti do ta duash, pra, Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemër, me gjithë shpirt dhe me tërë forcën tënde» (Ligji i Përtërirë 6:4–5). Duke u nisur nga pozita e Tij, Jezusi shpalli qëllimin e jetës së çdo njeriu: «Adhuro Zotin, Perëndinë tënd dhe shërbeji vetëm

atij» (Mateu 4:10b).

Perëndia i vërtetë është përshkruar nga Bibla si një qenie me një natyrë «të trefishtë». Pra, Ai është një, por në të njëjtën kohë është tre: Perëndia Ati, Perëndia Biri dhe Perëndia Fryma. Këta të tre janë të barabartë me njëri-tjetrin dhe secili është i përjetshëm. Secili ka një personalitet të veçantë, që reflekton një inteligjencë dhe vullnet të mbinatyrshëm. Sidoqoftë, këta të tre janë vetëm një në esencë, në natyrë dhe në qëllim.

Koncepti i Perëndisë si një në tre është quajtur Hyjnia, Familja Hyjnore ose Triniteti (Veprat 17:29; Romakëve 1:20; Kolosianëve 2:9).¹ Kjo e vërtetë e madhe është e vështirë për t'u kuptuar nga mendjet tona njerëzore, por jo e pamundur, sepse në mënyrë të qartë është përshkruar në Fjalën e Perëndisë. Ne e pranojmë atë me anë të besimit, jo sepse e kemi imagjinuar, jo sepse kemi arsye se mund të jetë e vërtetë dhe jo sepse e kemi mësuar këtë të vërtetë duke studiuar botën rreth nesh. Ne e pranojmë dhe e besojmë këtë të vërtetë, sepse na është dhënë nga shkrimet e frymëzuara të Biblës.

Ideja se Perëndia është Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë, nuk është shpjeguar drejtpërdrejt në Bibël, por është nënkuptuar. Shkrimet në Testamentin e Vjetër që sugjerojnë idenë e Hyjnisë, përfshijnë vetë emrin hyjnor, i cili është fjala hebraishte «Elohim», një fjalë që është në shumës. Shkrime të tjera në Testamentin e Vjetër përdorin përemra shumës, kur i referohen Perëndisë. Si shembull mund të sjellim Zanafilla 1:26, që thotë: «Le ta bëjmë njeriun sipas shembëlltyrës Tonë,...»²

Në Testamentin e Ri lexojmë për tre pjesëtarët e Hyjnisë. Në pagëzimin e Jezusit, Fryma e Shenjtë zbriti tek Ai në formën e pëllumbit dhe zëri i Atit deklaroi: «Ky është Biri Im i dashur,...» (Mateu 3:17). Kur u premtoi dishepujve të Tij se do të dërgonte Frymën e Shenjtë, Zoti iu referua Frymës, Atit dhe Vetvetes: «Por kur të vijë *Ngushëlluesi*,

që do t'ju dërgoj prej *Atit*, Fryma e së vërtetës, që del nga *Ati* im, Ai do të dëshmojë për *Mua*» (Gjoni 15:26).

Puna e shpëtimit të njeriut përfshin të tre pjestarët e Hyjnisë. Pjetri shkroi: «Sipas paranjohjes së Perëndisë, *Atit*, me anë të shenjtërimit të Frymës, për t'u bindur dhe për t'u spërkatur me gjakun e Jezu Krishtit...» (1 Pjetër 1:2). Perëndia, gjithashtu, përmendet në lutjet e kristianëve. Pali tha se përmes *Jezusit* të gjithë mund të «venë tek *Ati* me anë të një Fryme të vetme» (Efesianëve 2:18).

Porosia e Madhe e përshkruan pagëzimin të kryer në emër të Trinitisë: «Shkoni, pra dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të *Atit* e të *Birit* e të *Frymës së Shenjtë* dhe duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar. Dhe ja, Unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës» (Mateu 28:19–20).

Përmes Biblës, Perëndia *Ati* gjithmonë përmendet me një përemër vetor të gjinisë mashkullore («*Ai*»). Ai është *Ati*, *Krijuesi*, *Jehovai*, i *Gjithëpushtetshmi* dhe *Perëndia Zot*. Ai gjithmonë qëndron i pari midis tre pjesëtarëve të Hyjnisë. Bibla tregon se *Ai* është mbi të gjithë në zgjuars, fuqi, dashuri, mëshirë dhe drejtësi. Si planifikuesi, skicuesi dhe krijuesi i universit, *Ai* është autoriteti suprem dhe udhëheqësi sovran mbi gjithë fuqitë dhe pushtetet. *Ai* është *Ati* i atyre që e adhurojnë dhe i binden. Përmes *Tij* gjithë krijesat, duke përfshirë qeniet njerëzore, jetojnë, lëvizin dhe ekzistojnë (Veprat 17:28).

Perëndia duhet të nderohet nga të gjithë njerëzit, kombet dhe gjithë fiset si i vetmi Perëndi i vërtetë. Perëndisë mund t'i afroresh vetëm nëpërmjet Jezu Krishtit. Ne nuk mund t'i afrohem Perëndisë përmes engjëjve, shenjtorëve apo njerëzve të tjerë, të gjallë apo të vdekur, pavarësisht sa të mirë kanë qenë apo janë. I vetmi ndërmjetës i vërtetë midis Perëndisë dhe njeriut është *Biri* i *Tij*, *Jezusi* (1 Timoteut 2:5). E vetmja rrugë e mundshme që njeriu t'i afrohet *Atit* është *Jezusi*. *Jezusi* tha: «Unë jam udha, e vërteta dhe jeta;

askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje» (Gjoni 14:6).

Pjestari i dytë i Hyjnisë është Zoti Jezu Krisht. Me anë të Tij Perëndia, Ati, krijoi tokën dhe njeriun (Kolosianëve 1:16). Në marrëdhënie me njeriun, Jezusi është quajtur «Biri i Njeriut», në marrëdhënie me Perëndinë, Ai është quajtur «Biri i Perëndisë». Ai është i vetmi anëtar i Hyjnisë që mori trup njerëzor dhe jetoi fizikisht këtu në tokë. Ai është shpëtimtari dhe çlirimtari i njerëzimit. Ai duhet adhuruar dhe nderuar nga të gjithë njerëzit. Jezusi bën të mundur afrimin tek Ati për të gjithë ata që i besojnë Atij.

Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër, që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokësore dhe nëntokësore dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë (Filipianëve 2:9–11).

Anëtari i tretë i Hyjnisë është Fryma e Shenjtë. Ai ka të njëjtën natyrë si Perëndia dhe Krishti. Si ata, Ai është përmendur me përemrin vetor të gjinisë mashkullore («Ai»). Ai gjithmonë është renditur i treti kur përmendet në Bibël në lidhje me dy anëtarët e tjerë të Hyjnisë. Askund Bibla nuk tregon se ne duhet ta adhurojmë Atë. Ai na jep mundësinë të adhurojmë Perëndinë, Atin dhe Perëndinë, Birin. Ai është përmendur në Testamentin e Ri si drejtuesi dhe udhëzuesi ynë. Ai është ndihmësi ynë me anë të shkrimeve. Ai frymëzoi shkrimin e Testamentit të Ri dhe të Vjetër. Shkrimet (Bibla) quhen nga Perëndia si «shpata e Shpirtit» (Efesianëve 6:17); Shkrimet janë mjeti që Ai përdor për të bërë punën e Tij. Ai jeton në ata që janë bërë fëmijë të Perëndisë (1 Korintasve 6:19–20).

Këta të tre jetojnë së bashku përjetësisht dhe formojnë Hyjninë. Edhe pse ka shumë gjëra që nuk dihen për ta, ne mund të jemi të sigurtë se secili jeton dhe të tre ata formojnë Trininë e gjithëlavdishme. Ata janë të bashkuar

dhe ekzistojnë si Një. Ata janë të përrjetshëm, të veçantë dhe të ndryshëm nga gjithë gjërat e krijuara. Ata janë një në dëshirë dhe në qëllim.

Përtej natyrës së trefishtë të Hyjnisë, çfarë njohim tjetër për Perëndinë, Atin? *Në fakt, Bibla na mëson një të vërtetë të madhe rreth Tij: Ai është i vetmi Perëndi i vërtetë që jeton dhe Ai duhet të adhurohet si i tillë nga çdo njeri.* Asnjë s'mund të lexojë ndonjë pjesë të Biblës, nga Testamenti i Vjetër apo i Ri, pa i rënë në sy theksi i vënë mbi këtë të vërtetë.

Le ta analizojmë me tej pyetjen: «Kush është Perëndia, Ati?»

KRIJUESI YNË

Perëndia krijoi çdo gjë. Ai bëri çdo gjë dhe Ai zotëron çdo gjë. Çdo gjë që ekziston, është nga Perëndia apo nën kontrollin e Tij dhe çdo gjë që ekziston, i përket Atij.

Bota dhe njerëzimi nuk u krijuan aksidentalisht. Ato u krijuan nga dora e hirshme e Perëndisë. Kjo është arsyeja pse s'duhet të shqetësohemi për përcaktimin shkencor të moshës së tokës. Bota pati një fillim të mrekullueshëm; kështu duket më e vjetër se sa është me të vërtetë. Perëndia krijoi një tokë të gatshme të mbante dhe ushqente krijesat që Ai vendosi mbi të. Perëndia nuk u përpoq të mashtronte njeriun, por Ai krijoi një tokë të gatshme për të siguruar ekzistencën e njeriut.

Perëndia krijoi Adamin dhe Evën, çiftin e parë, si të rritur dhe jo si foshnja. Nëse unë dhe ju do të ishim të pranishëm në ditën që Ai i krijoi ata, ndoshta ata do të na shfaqeshin si një çift rreth të njëzetave, ndërkohë që në të vërtetë atyre sapo u ishte dhënë jeta. Në të njëjtën mënyrë, toka u formua nga mrekullia krijuese e Perëndisë, në fillim me bimësinë, ujin, dheun dhe ajrin, aq të domosdoshëm për ekzistencën e jetës.

Duke u bazuar në të vërtetën se Perëndia ka krijuar

gjithë gjërat, a ka të vërteta të tjera për Perëndinë që ne duhet t'i njohim? Cilat janë ato?

Dora e Tij është kudo.

Gjithë universi mund të ndahet në dy kategori: çfarë është Perëndi dhe çfarë nuk është Perëndi. Perëndia është realiteti i parë dhe më i thjeshtë. Gjithë realitetet e tjera u krijuan nga Ai ose u lejuan të krijohen nga autoriteti e Tij dhe kështu nuk janë Perëndi, por krijesa të Tij.

Ai është i përjetshëm.

Përpara se të kishin lindur malet dhe përpara se ti të kishe formuar tokën dhe botën, madje nga mot dhe përjetë ti je Perëndia (Psalmeve 90:2).

Por ti je gjithmonë po Ai dhe vitet e tua nuk do të kenë kurrë fund (Psalmeve 102:27).

Perëndia është pa fillim dhe do të jetë pa fund. Ai ishte përpara kohës dhe krijoi kohën në një moment të përjetësisë. Ai ekziston përjetësisht dhe për Të e shkuara, e tashmja dhe e ardhmja janë si një moment në kohë. Edhe tani Ai jeton në përjetësi. Ai shikon të kaluarën dhe të ardhmen po aq qartë sa shikon të tashmen. Ai ka qenë përjetë dhe do të jetë përjetë.

Ai është i gjithëfuqishëm.

«O Zot, Perëndia ynë, me fuqinë tënde madhështore Ti ke krijuar qiellin dhe tokën. Për ty nuk është asgjë e pamundur» (Jeremia 32:17).

«Unë jam Zoti, Perëndia i të gjithë njerëzve; A është ndonjë gjë e pamundur për Mua?» (Jeremia 32:27).

Ai është i aftë të bëjë çdo gjë. Natyrisht, Ai nuk e favorizon të keqen, sepse Ai është i drejtë (Habakuk 1:13). «Nëse jemi të pabesë, ai mbetet besnik, sepse ai nuk mund të mohojë vetveten» (2 Timoteut 2:13), sepse Ai nuk të

gënjen (Titit 1:2). Ai nuk joshet nga e keqja (Jakobi 1:13), sepse Ai është absolutisht i drejtë. Pra, duke qenë Perëndi, Ai mund të bëjë çdo gjë. Asgjë nuk është e vështirë për Të.

Ai di gjithçka.

«A jam unë vetëm një Perëndi nga afër», thotë Zoti, «apo dhe një Perëndi nga larg? A mundet dikush të fshihet në vende të fshehta në mënyrë që unë të mos e shoh?», thotë Zoti, «A nuk e mbush unë qiellin dhe tokën?», thotë Zoti (Jeremia 23:23–24).

Sytë e Zotit janë kudo për të shikuar të këqijtë dhe të mirët (Fjalët e Urta 15:3).

Ai njuh çdo gjë, në çdo moment të kohës, saktësisht dhe plotësisht. Ai nuk ka nevojë të mësojë ndonjë gjë të re. Ai nuk ka nevojë për këshillues, për mësues apo për informacion. Ai njuh gjithë çfarë mund të njihet.

Ai është i pranishëm kudo.

Ku do të mund të shkoj larg Frymës sate, ose ku do të mund të ikja larg pranisë sate? Në rast se ngjitem në qiell, ti je atje; në rast se shtrij shtratin tim në Sheol, Ti je edhe aty. Në rast se marr krahët e agimit dhe shkoj të banoj në skajin e detit, edhe aty dora jote do të më udhëheq dhe dora jote e djathtë do të më kap. Po të them: «Me siguri terri do të më fshehë», madje edhe nata do të bëhet dritë rreth meje. Terri vetë nuk mund të të fshehë asgjë, madje nata shkëlqen si drita; terri dhe drita janë të barabarta për ty (Psalmeve 139:7–12).

«...Ai nuk është larg nga secili prej nesh. Sepse në të ne jetojmë, lëvizim dhe jemi,...» (Veprat 17:27–28).

Kudo që shkojmë, Perëndia është atje. Ne nuk mund të fshihemi prej Tij apo të fshehim ndonjë gjë nga shikimi i Tij. As distanca dhe as errësira nuk mund të na largojnë nga prania e Tij.

Ai është i vetmi Perëndi i vërtetë që jeton.

Ai jeton (Mateu 16:16) dhe është i vërtetë (1 The-salonikasve 1:9). Ashtu si një fëmijë mund t'i ngjajë babait të tij, qeniet njerëzore i ngjajnë në të njëjtën mënyrë Perëndisë, Krijuesit tonë. Si njeriu, Perëndia shikon, dëgjon, flet, ndjen, dëshiron dhe vepron. Sidoqoftë, Perëndia nuk mund të shikohet; Ai është frymë që mund të jetë i pranishëm kudo, në çdo kohë (Gjoni 4:24).

Kush është, atëhere, Perëndia, Ati? Ai është qenia e përjetshme dhe Krijuesi i gjithçkaje, i trefishtë në natyrë, i gjithëditur, i plotfuqishëm dhe i pranishëm kudo.

Meqenëse Perëndia krijoi gjithçka, çdo gjë i përket Atij dhe Ai meriton adhurimin tonë. Gjithë gjërat materiale janë zotërimi i Tij, gjithë krijesat e tokës janë të Tijat. Është e drejtë që ne e adhurojmë dhe i shërbejmë Atij. Në qoftë se ne nderojmë dhe adhurojmë një zot tjetër të çdo lloji, atëhere ne adhurojmë dhe i shërbejmë një gënjeshtre.

DHURUESI I GJITHÇKAJE QË KEMI

Perëndia jo vetëm që krijoi universin, por Ai gjithashtu kujdeset për të sot. Ai e ruan atë që të mos shkatërrohet, të mos priset dhe siguron funksionimin e tij sipas ligjeve që Ai vetë vendosi (Kolosianëve 1:16–17).

Ky fakt është provuar nga arsyeja po aq sa edhe nga zbulimet. Të menduarit logjik na tregon se Perëndia e krijoi këtë tokë dhe vazhdon ta administrojë atë. Nuk është e mundur që toka të funksionojë nga vetvetja. Është e qartë se dora e të Plotfuqishmit e mban atë në harmoni. Njeriu madje s'mund të kujdeset as për veten e tij. Ai nuk mund të prodhojë ajrin që thith, ujin që pi apo dritën e diellit për të cilën ka nevojë. Ai është tërësisht i varur nga toka për të funksionuar ashtu si duhet.

Bibla na mëson se Perëndia e mban tokën të bashkuar. Me krijimin e qiellit dhe tokës, Ai vuri në lëvizje ligjet natyrore për të siguruar vazhdimësinë e tokës.

Pastaj Perëndia tha: «Të ketë ndriçues në kupën qiellore për të ndarë ditën nga nata; dhe të shërbejnë si shenja, për të dalluar stinët, ditët dhe vitet» (Zanafilla 1:14).

Dhe Perëndia tha: «Ja Unë po ju jap çdo bar që lëshon farë mbi sipërfaqen e mbarë tokës dhe çdo pemë të ketë fruta që përmbajnë farë; kjo do t'ju shërbejë si ushqim. Dhe çdo kafshe të tokës, çdo zog të qiellit dhe çdo gjëje që lëviz mbi tokë dhe ka në vetvete një frymë jete, Unë i jap çdo bar të gjelbër si ushqim»; dhe kështu u bë (Zanafilla 1:29–30).

Përveç mbajtjes së ligjeve natyrore, Ai kujdeset për universin dhe për gjithë forcat që veprojnë në të me fuqinë e Tij hyjnore.

«Vetëm Ti je Zot! Ti ke bërë qiejtë, qiejtë e qiejve dhe të tërë ushtrinë e tyre, dheun dhe tërë ato që qëndrojnë mbi të, detet dhe gjithçka që është në ta. Ti i mban gjallë tërë këto gjëra dhe ushtria e qiejve të adhuron» (Nehemia 9:6).

Në mënyrë të veçantë, Ai mbron njeriun dhe kafshën: «...O Zot, Ti ruan njerëz dhe kafshë» (Psalmeve 36:6). Ai ushqen gjithë gjallesat e tokës: «Ai i jep ushqime bagëtisë dhe zogjve të korbeve që thërrasin» (Psalmeve 147:9). Ai kujdeset për zogjtë e qiellit: «Vini re zogjtë e qiellit: ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër se sa ata?» (Mateu 6:26); «A nuk shiten vallë dy harabela për një qindarkë? Dhe, megjithatë asnjë prej tyre nuk bie për tokë pa dashjen e Atit tuaj» (Mateu 10:29). Ai mbretëron mbi kombet e njerëzve të botës: «I bën të mëdha kombet dhe pastaj i shkatërro, i zgjeron kombet dhe pastaj i mërgon» (Jobi 12:23). Ai mbron dhe bekon të drejtin: «Por shkelësit do të shkatërrohen të gjithë; në fund të pabesët do të dërrmohen. Por shpëtimi i të drejtëve vjen nga Perëndia; Ai është kështjella e tyre në kohën e fatkeqësisë» (Psalmeve 37:38–39); «Sa për ju, madje edhe të gjitha fijet e flokëve të kokës suaj janë të numëruara» (Mateu 10:30).

Ai jep jetën e përjetshme për ata që i afrohen dhe i binden: «Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, Unë i njoh dhe ato më ndjekin; dhe Unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora Ime» (Gjoni 10:27–28).

Shumica e qyteteve në botë kanë një sistem të caktuar transporti për njerëzit. Automjetet që përdoren në këtë sistem natyrisht duhen mirëmbajtur nga njerëz të caktuar. Në qoftë se ato nuk mirëmbahen duke u ndryshuar vajin, zëvendësuar pjesët e thyera apo ndonjë pjesë të vjetër, ato shumë shpejt do të bëhen të papërdorshme. Gjithë makineritë kanë nevojë për kujdes. Ne nuk njohim ndonjë makineri në tokë që s'ka nevojë për mirëmbajtje. Toka është si një makineri gjigande. Ajo ka nevojë për kujdes dhe mirëmbajtje dhe Bibla thotë se për gjithçka kujdeset Perëndia i Qiellit (Hebrenjve 1:3).

Ne duhet t'i jemi shumë mirënjohës Perëndisë, sepse Ai kujdeset për ne dhe na jep çdo gjë pa masë! Asnjë nuk duhet të dyshojë se plani i Perëndisë nuk është për të mirën e njeriut (Veprat 14:17), sepse Ai bën që dielli të ndriçojë mbi të keqin dhe të mirin (Mateu 5:45). Jeta e atyre që i shërbejnë Perëndisë dëshmon se sa bujarisht Ai u jep atyre që ecin në rrugën e besimit (Psalmet 84:11; Romakëve 8:28).

ÇLIRIMTARI YNË

Perëndia është çlirimtari ynë, shpëtimtari ynë. Ai na do dhe do të na shpëtojë nga mëkatet. E vetmja shpresë që ne kemi për përjetësinë është në Të.

Dashuria e Tij për ne është e vështirë për t'u shpjeguar. Ajo është më e madhe se çdo dashuri njerëzore që ne mund të njohim. Edhe pse gjithë njerëzit kanë mëkatuar dhe e kanë ndarë veten me dëshirë nga Ai, Ai vazhdon të kërkojë shpëtimin e tyre. Ai na ka ofruar shpëtimin përmes Krishtit, duke e dërguar Atë në botë për të bërë sakrificën më të

madhe për shpëtimin tonë.

Perëndia, duke qenë i drejtë, nuk mund ta tolerojë mëkatin. Ne nuk mund t'i shpëtojmë ndëshkimit për mëkatin tonë, që është vdekja e përjetshme. Perëndia e dërgoi Jezusin në kryq, që mbi Të të binte ndëshkimi për mëkatin tonë. Çdo njeri do t'i marrë të mirat që vijnë nga vdekja e Jezusit kur t'i bindet mesazhit të Tij të shpëtimit. Kështu, Bibla e përshkruan Perëndinë si shpëtimtarin tonë (Titit 1:3), po ashtu siç përshkruan Jezusin si shpëtimtarin tonë (Titit 2:13). Perëndia e planifikoi shpëtimin tonë përpara themelimit të botës (1 Pjetër 1:20). Tani Ai me dashuri pret që gjithë njerëzit të dëgjojnë mesazhin e Tij, të pendohen (të ndryshojnë mënyrën e të menduarit dhe të të jetuarit) dhe të shpëtohen prej Tij (2 Pjetër 3:9).

Imagjinoni një djalë që ka një baba të dhunshëm. Babai i tij i flet vetëm kur e kritikon. Kurdoherë që djali bën një gabim, ai e godet. Pasi jetoj për një kohë të gjatë në këtë lloj marrëdhënieje me babain e tij, djali kishte arritur në përfundimin se babai i tij ishte një gjykatës i rreptë dhe jo një at i dashur. Ai ka frikë nga babai i tij, por nuk e do atë. Ai madje nuk ndihet mirë kur është pranë tij. Sa herë që dëgjon fjalën «baba», ai mendon goditjet me pëllëmbë apo të rrahurën. Ky djalë i pafat do ta ketë të vështirë të kuptojë që fjala «baba» ngjall disa nga ndjenjat më të mrekullueshme në zemrat e shumë njerëzve.

Disa njerëz e kuptojnë në të njëjtën mënyrë fjalën «Perëndi». Ata janë udhëzuar gjatë gjithë jetës së tyre që ta shikojnë Perëndinë vetëm si një gjykatës që pret nga ata të bëjnë ndonjë gabim, kështu Ai mund t'i dënojë duke i dërguar në ferr. Jezusi na mëson që ta shikojmë Perëndinë si Atin tonë. Ai tha se ne duhet t'i drejtohem Atij si «At» kur lutemi (Mateu 6:9). Ai tha se Perëndia na do dhe sakrifikoi për ne (Gjoni 3:16). Asnjë dashuri më e madhe nuk mund të imagjinohet se sa dashuria që Ai ka për ne. Ai dëshiron miqësinë tonë dhe gëzohet me ne kur i bindemi

Atij (Gjoni 14:23). Në qoftë se largohemi prej Tij, Ai prapë do të na presë duke na falur me dashuri, pasi të kthehemi tek Ai të penduar (Luka 15:19–32).

Perëndia ka bërë më shumë për secilin prej nesh sesa ndonjë qenie tjetër njërezore do të ishte në gjendje të bënte. Si duhet t'i përgjigjemi dashurisë së Tij të madhe? Edhe ne duhet ta duam Atë. Dashurinë tonë për Të duhet dhe mund ta shprehim me anë të bindjes ndaj Fjalës së Tij dhe duke e nderuar Atë si Perëndinë e vetëm dhe të vërtetë. Ne duhet të ecim me respekt dhe mirënjohje përpara Tij.

GJYKATËSI YNË

Fakti se Perëndia është një At i dashur dhe i mëshirshëm nuk do të thotë se Ai nuk do të na gjykojë. Ne do të japim llogari përpara Tij në ditën e gjykimit.

Është e logjikshme të mendojmë se secili prej nesh duhet të japë llogari përpara Atij që na krijoi. Këtë përfundim Bibla e deklaron të vërtetë (Zbulesa 20:12). Si do të na gjykojë Perëndia? Gjykimi i Tij do të jetë personal; çdo njeri do të japë llogari përpara Tij (Romakëve 14:12). Gjykimi i Tij do të jetë konkret, ku secili do të jetë përgjegjës për çfarë ka thënë (Mateu 12:36–37) dhe bërë (2 Korintasve 5:10). Gjykimi i Tij do të jetë universal, gjithë kombet do t'i nështrohen këtij gjykimi (Mateu 25:32).

Perëndia do të na gjykojë përmes Jezu Krishtit. Duke përdorur drejtësinë si standartin e Tij (Veprat 17:30–31), gjykimi i Tij do të jetë përfundimtar dhe i përjetshëm (Mateu 25:46). Asnjë ndryshim nuk mund të bëhet mbas dhënies së vendimit të Tij.

Një të riu i ra të fikët nga goditja, kur dy makina u përplasën. Një dëshimtar që u ndodh aty e tërhoqi djalin nga makina përpara se makina të shpërthente në flakë. Djali mund të ishte djegur dhe, si pasojë, mund të kishte vdekur.

Tashmë jashtë rrezikut për jetën, i riu hapi sytë dhe pa fytyrën e njeriut që e shpëtoi. Ai kurrë nuk do ta harronte

atë fytyrë. Djali u shërua dhe vitet kaluan. Me kalimin e viteve ai filloi të kishte disa probleme serioze. Ai theu ligjin dhe u arrestua për krimin që bëri. Kur doli përpara gjykatësit në gjyq, ai u shtang. Në karriken e gjykatësit qëndronte i njëjti njeri që i kishte shpëtuar jetën vite më parë. Pa hezitur, ai foli: «I nderuar gjykatës, a më mbani mend mua? Ju më tërhoqët nga makina e përplasur vite më parë dhe më shpëtuat jetën.» Gjykatësi dha një përgjigje të menduar mirë: «Po, më kujtohet. Unë me gjithë zemër të shpëtova. Unë isha i gëzuar që të shpëtova, kështu që ti mund të vazhdoje jetën tënde. Sidoqoftë, duhet të dish këtë: Vite më parë, kur të tërhoqa nga makina, unë isha “shpëtimtari” yt; por sot unë jam “gjykatësi yt”.»

Bibla na mëson se Perëndia është Shpëtimtari dhe Gjykatësi ynë. Ai dërgoi Birin e Tij për të na shpëtuar nga mëkati. Ai bëri sakrificën më të madhe për të na shpëtuar. Çfarë do të ndodhë në qoftë se ne nuk do ta dëgjojmë apo nëse nuk e pranojmë shpëtimin e Tij? Atëherë, Ai do të na ndëshkojë, sepse Ai është Gjykatësi ynë i përjetshëm.

Ne kemi një detyrë kryesore në jetë. Duke e parë se kush është Perëndia, ne duhet të përulemi përpara Tij duke iu bindur vullnetit të Tij. Ne duhet ta nderojmë Atë si Perëndinë e vërtetë që jeton. Një përgjigje e tillë kërkon që ta hapim e ta studiojmë me kujdes Fjalën e Tij. Ai nuk dëshiron që të jetë vetëm Gjykatësi ynë i përjetshëm. Përkundrazi, Ai preferon të jetë Shpëtimtari ynë i dashur.

KONKLUZIONI

Duke u bazuar në këto fakte për Perëndinë, nuk mund të jemi asnjans ndaj Tij. Duhet të marrim një vendim për Të. I vetmi vendim i arsyeshëm është ta njohim Atë si Perëndi të gjallë e të vërtetë dhe t'i shërbejmë Atij me besim dhe bindje.

Një mësuese shkolle i tregoi njëherë klasës së saj: «Dy kimistë, Karl Scheele nga Suedia dhe Jeseoph Priestley nga

Anglia, zbuluan oksigjenin rreth vitit 1775.» Menjëherë një vajzë e vogël ngriti dorën dhe pyeti: «Çfarë thithnin njerëzit përpara se ata të zbulonin oksigjenin?» Natyrisht, mësuesja duhet të shpjegonte se oksigjeni ka qenë gjithmonë në atmosferë, megjithëse ky fakt ishte i panjohur për njerëzit.

Bota jonë është formuar nga dy lloj realitetesh: realitetet që mund t'i shikojmë me sy dhe t'i prekim me dorë dhe të vërtetat që nuk mund t'i shikojmë apo t'i prekim. Ekzistenca e realitetit në grupin e parë nuk vihet asnjëherë në dyshim, sepse vazhdimisht ne punojmë dhe jemi në kontakt me objekte të dukshme e të prekshme. Realitetet e llojit të dytë nuk janë aq të qarta për ne. Ne jemi më pak të ndërgjegjshëm për to. Ne e dimë se ato realitete ekzistojnë, por ndonjëherë ato janë në sfondin e mendimeve tona. Në mendjet tona, ne mund ta dimë se një e pesta e ajrit është oksigjen dhe s'mund të jetojmë dot pa e thithur atë, por ne nuk mendojmë për të, ne vetëm sa e thithim atë. Ne jemi më të ndërgjegjshëm për lapsin, një realitet i dukshëm që ne mund ta marrim dhe të shkruajmë me të, se sa jemi për ajrin, një nga realitetet e padukshme.

Ideja është kjo: Fakti se ne nuk mund t'i shikojmë disa realitete nuk do të thotë se ato nuk ekzistojnë. Ato janë po aq të vërteta sa objektet që ne shikojmë, edhe pse nuk i shikojmë apo prekim.

Realiteti më i madh i padukshëm është Perëndia. Ne nuk mund ta prekim Atë me duart tona, s'mund ta vendosim në një epruvetë dhe ta analizojmë apo ta shikojmë Atë me sytë tanë. Pavarësisht nga kjo, Ai është qenia më e lartë që ekziston. Ai është baza për çdo realitet tjetër, të dukshëm apo të padukshëm.

Tregohet se një predikues misionar po u fliste disa njerëzve për Perëndinë e vërtetë. Ai përshkroi fuqinë e madhe të Perëndisë, dashurinë e Tij dhe zgjuarsinë e Tij. Një burrë i vjetër po e dëgjonte me vëmendje të madhe. Pas disa minutash, ai u ngrit dhe tha: «Unë e dija se ky Perëndi

ekzistonte, por unë nuk i dija emrin deri tani!»

Perëndia është Krijuesi, Dhuruesi i gjithçkaje që kemi, Shpëtimtari dhe Gjykatësi ynë. Çdo njeri që mohon se Perëndia ekziston apo nuk i bindet dhe as nuk i shërben Atij, bën gabimin më të madh që mund të bëhet. Ai njeri ka mohuar Krijuesin e tij, duke mohuar një të vërtetë të madhe për ekzistencën e njeriut dhe të universit. Mos e bëni këtë gabim! Adhuroni Perëndinë si Perëndinë e vërtetë që jeton; përuluni përpara Tij me bindje të plotë.

Perëndia ju do dhe ju fton të hyni në familjen e Tij. Ai do që të ecni me Të çdo ditë të jetës suaj. Ai do që ju të jetoni me të në përjetësi. Ai ju kërkon t’i dorëzoni gjithçka që keni dhe t’i afroheni Atij duke besuar (Gjoni 3:16), duke u penduar (Lluka 13:3), duke pranuar Birin e Tij (Romakëve 10:10) dhe duke u pagëzuar për faljen e mëkateve (Veprat 2:38).

SHËNIME

¹Tri fjalët greke të cilat mund të përkthehen «Perëndi» shfaqen vetëm një herë në Bibël (Veprat 17:29; Romakëve 1:20; Kolosianëve 2:9). Termat «Familje Hyjnore» dhe «Trinititi» nuk janë në Shkrimet, dhe i përdorim në këtë mësim vetëm si shpjegim.

²Shembuj të tjerë gjenden te Zanafilla 3:22, 11:7; Isaia 6:8.

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca 1”)

1. Fjala «Perëndi» me të drejtë i përket vetëm një qenieje. Pse?
2. Përshkruani natyrën e «trefishtë» të Perëndisë.
3. Jepni pjesët nga Testamenti i Vjetër (ose si quhet ndryshe, Dhjata e Vjetër) që përmendin idenë e Hyjnisë.
4. Si e mbështesin pagëzimi i Jezusit, puna e shpëtimit të njeriut, lutja dhe Porosia e Madhe idenë se Perëndia është një dhe tre?
5. Cila është e vetmja rrugë e mundshme për njerëzit që të vijnë te Perëndia?
6. Cilat vargje thonë se Perëndisë nuk mund t’i afroresh me anë të engjëjve, paraardhësve apo njerëzve të tjerë, të gjallë apo të vdekur?
7. Si mundet që Jezusi në të njëjtën kohë të jetë «Biri i njeriut»

- dhe «Biri i Perëndisë»?
8. Edhe pse ka shumë gjëra që nuk dimë për anëtarët e Perëndisë, në të njëjtën kohë shumë gjëra të tjera janë të njohura. Cilat janë disa nga faktet e njohura të dhëna në Bibël?
 9. Çfarë të vërtetash vijnë nga fakti se Perëndia krijoi gjithçka?
 10. Cilat janë provat që kemi se Perëndia vazhdon të punojë në botën e Tij (botë në të cilën jetojmë edhe ne)?
 11. Si do të na gjykojë Perëndia?

FJALË NDIHMËSE

apostull – përfaqësues i jashtëzakonshëm dhe fuqiplotë, i dërguari i drejtpërdrejtë i Jezusit. Apostujt morën pushtet të veçantë për të vënë themelet e Bashkësisë së Mesisë (Kishës). Këtë pushtet e kishin vetëm të Dymbëdhjetët dhe disa që iu shtuan këtij numri pas ringjalljes së Jezusit. Ata mund t’i emëronte vetëm Zoti. Këtë pushtet të veçantë apostujt nuk mund t’ia kalonin njerëzve të tjerë. Është kuptimplotë që Pali konsiderohet si apostulli i fundit. Pali emëroi të vjetrit e bashkësive, por jo apostuj të tjerë. Bazuar në këtë autoritet të veçantë, apostujt shkruan Testamentin e Ri.

çlirimtari – ai që «merr përsëri atë që ishte e tij». Me anë të vdekjes së Tij, Jezusi rimori apo pagoi çmimin për shpirtat e humbur të njerëzve.

ndërmjetës – dikush që «vihet në mes» për të zgjidhur problemin. Jezusi, Biri i Perëndisë, është ndërmjetësuesi midis Perëndisë dhe njeriut. Ai zgjidh problemin e mëkatit.

(i) pavdekshëm – përgjithmonë i gjallë; nuk i nënshtrohet vdekjes: Jezusi është i pavdekshëm.

profeci – fjalët e frymëzuara të një profeti, zbulesë e vullnetit të Perëndisë; disa herë është një predikim i së ardhmes, i mundësuar nga frymëzimi hyjnor.

shpëtimtari – dikush që shpëton një tjetër nga rreziku ose vdekja. Jezusi, Shpëtimtari ynë, na shpëtoi nga mëkati dhe vdekja e përgjeshme.

zbulesa – të vërteta që tregohen apo bëhen të njohura nga Fryma e Shenjtë. Zbulesa e Perëndisë për njeriun është Bibla. Kjo është zbulesa e Perëndisë për njeriun.

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2002 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara